

Bude mě milovat,
i kdyby měl náš svět shořet v plamenech...

ONA

Adrian Bednarek

ONA

© Adrian Bednarek i Wydawnictwo Amare 2022

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Růžičková, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3915-8 (pdf)

Adrian Bednarek

ONA

přeložila Alžběta Růžičková

VENETA

*Pro Dariu
Díky tobě mám odvahu
postavit se dalším výzvám.*

Prolog

Je horký červnový večer, slunce stále ne a ne zapadnout a mé náctileté hormony šílí. Každou chvilku se vykláním z okna, abych se podíval za plot. Náš dům sousedí s tím posledním v ulici, co je hned u lesa. V zahradách není ani živáčka. Z druhé strany domů se však ozývá hlasitý mužský smích. Místní jako obvykle popíjejí alkohol přímo na ulici. Okno v patře u sousedů je otevřené a to ještě víc podněcuje moji představivost. Snažím se udržet ji na uzdě, ale místo abych začal myslet na něco jiného, začínám si prohlížet fotky, které jsem pořídil dnes ráno, když procházela ulicí. S oblibou se kochám jejími půvaby. Je to nevysoká brunetka s krásnými vlasy až po lopatky, které si vždycky češe do drdolu. V pupíku stříbrný piercing, malá prsa a na levém boku vytetovaný reprodukční orgán. Jelikož bylo přes den vedro, oblékla si tričko, které odhalovalo její ploché břicho, a kraťasy zvýrazňující rýhu mezi stehny a zadečkem. Když si to na počítači zvětším, vypadá to úžasně. Alicja Dunajová je moje vrstevnice, která tu bydlí už řadu let. My jsme se přistěhovali minulý podzim.

Krátce po našem nastěhování jsem ji potkal, když vycházela z domu. Přivítala mě odzbrojujícím úsměvem. To právě ten její úsměv, tak sladký a nevinný, ve spojení s tajemným pohledem zelených očí, jež v sobě měly cosi svůdného, způsobil, že zasáhla mé srdce jako vypálené torpédo. Byl jsem z ní v takovém šoku, že jsem nebyl schopen slova. Hned další den jsem si na ni počkal, když šla na autobus. Představil jsem se jí a okamžitě si s ní chtěl domluvit rande. Odpálkovala mě s tím, že má kluka. O navázání známosti se mnou tudíž evidentně neměla zájem a celkem neurvale mě odbyla.

Později to bylo ještě horší. Přišla zima a Alicja se mě začala stranit. Do školy ji vozil otec, a když šla večer do města, vždycky pro ni přijeli nějací kamarádi. Ale i přes tyto nepříznivé okolnosti jsem se toho o ní dozvěděl poměrně dost. Víím, kam chodí na gymnázium, kdo jsou její nejlepší kamarádky a jaké hospody má ráda. Pokud by opravdu měla kluka, zjistil bych to. Nikoho nemá, ale i tak její výmluvu chápu. Moje příjmení se netěší zrovna dobré pověsti, věděla, kdo se stěhuje vedle, a rozhodla se, že si – stejně jako její rodiče – od nás bude držet odstup. Jednou jsem se pokusil vytáhnout z ní číslo, ale řekla mi, že mi ho nedá, protože ho nepotřebuju. Odmítla mou žádost o přátelství na facebooku a nenechala mě sledovat svůj profil na instagramu. Vyhýbala se kontaktu se mnou, ale já jsem věděl, že i ona v hloubi duše cítí, že bychom to měli zkusit...

S příchodem horkých letních dní ke mně Alicja začala vysílat signály. Třeba včera jen co uslyšela, že jsem nastartoval sekačku, vyšla na zahradu v plavkách, lehla si na deku a předstírala, že ji zaujala nějaká kniha. Plot mezi našimi zahradami je nižší než já. Věděla, že na ni budu zírat. Lehla si na záda, rozkrokem směrem ke mně.

Provokativně roztáhla nohy. Během sekání jsem obdivoval její sluncem rozpálené tělo. Všiml jsem si, jak jí po stehnech stéká pot, jak se její břicho s každým nádechem zvedá, jak napíná prsty u nohou a zatíná lýtka. Když jsem skončil se sekáním, sledoval jsem ji z okna svého pokoje a dělal fotky. Poslední dobou oba na zahradě zaléváme kytky. Lezeme na konstrukce pergol, v rukou konve, a předstíráme, že se na sebe nedíváme.

Zavírám složku, kterou jsem pojmenoval Ona. Nahrál jsem do ní přesně dvě stě Alicjiných fotek. S oblibou si totiž tajně pořizuju její obrázky. Ty ze včerejšího opalování jsou naprosto jedinečné. Vycítila, že ji fotím, a záměrně mi pózovala. Chtěla, abych ji zvěčnil, a potom se díval, obdivoval, fantazíroval. Má ráda komplikované hry. Nenechala se pozvat na rande, odmítla mi dát číslo, ale zalévat chodí v kratáskách kratších než kalhotky. Oba víme, že je teď doma sama. Její matka pracuje v divadle, v pátek vřdycy hrajou představení. Otec popíjí se sousedy. Otevřené okno vysílá jasný vzkaz. Alicja mě zve k sobě. Nehodlám ji zklamat.

Vyjdu z pokoje. Doma se děje totéž co každý pátek. Táta a jeho osmadvacetiletá přítelkyně sedí v ložnici, popíjejí víno a sledují nějaký seriál. Co dělám já, to je jim ukradené. Dole jsou dveře do zahrady. Když překročím práh a pohlédnu na sousední pergolu, zmocní se mě první obavy. Je mi jasné, že pokud se jejímu otci náhle omrzí chlastání se sousedy, může vejít do zahrady. Kdyby mě tu načapal, udělal by virvál po celé čtvrti a já bych vypadal jako úchyl, i když podle mě by měli za úchylnu považovat spíš toho, kdo po jeho dceři netouží. Zahnal jsem neblahé myšlenky. Představa, jak se já a Alicja propletáme v dokonalém, až zakázaném spojení těl, rozhodně za ten risk stojí.

Přeskakuju plot a přistávám v sousední zahradě. Srdce mi hlasitě buší, touha se mísí se strachem. U stěny domu stojí žebřík. Opřu ho o pergolu a lezu nahoru. Po čtyřech se plížím po střeše. Tvrdý polykarbonátový povrch pálí, jako bych lezl po rozpáleném elektrickém sporáku. Po několika metrech se dostanu k otevřenému oknu. Uspořádání pokojů v Alicjině domě je stejné jako v tom našem. Druhé okno, zatažené zelenkavou roletou, vede do jejího pokoje.

Stáhla ji, aby vytvořila tu správnou atmosféru...

Přikrčím se, to horko už se nedá vydržet. Rukama se chytím parapetu, abych udržel rovnováhu. V pokoji je ticho. Tříkrát zaklepu na okenní rám. Odpovědi se však nedočkám.

Alicja mlčí, ale já vím, že tam uvnitř je. Cítím její přítomnost. Jemná vůně kokosového krému se mísí se štiplavým pachem ženského potu. V takovém vedru se člověk nedokáže nepotit. Absenci jakékoli její reakce považuju za další součást té hry. Testuje si mé odhodlání. Protáhnu se nad parapetem a hlavu strčím dovnitř.

„Ahoj,“ vítáš mě jemným, ale přesto šíleně sebevědomým hlasem. Konečně mi přestáváš být cizí. Přilákala jsi mě do svého pokoje a teď už všechno bude jinak. „Nechal jsi mě čekat dlouho.“

Postel stojí v rohu u zdi. Ležíš na ní, opřená o polštář za hlavou. Oblékla ses zcela adekvátně. Krátká látková květovaná sukně a černá podprsenka. Vlasy sis samozřejmě svázala do drdolu. Šírá mě zvědavost, co skrýváš pod sukýnkou. Přehodím nohy přes parapet a rázem jsem uvnitř.

„Už tejden prázdnin je za náma, to tě furt baví se učit?“ zeptám se, když vidím, že v ruce držíš nějaké zápisky. Chci

působit ležérně, jako by mě to, co právě dělám, nijak nestresovalo.

Přiblížím se k tobě a koutkem oka si prohlížím vnitřek pokoje. Nemáš tu žádné plakáty, jenom dva obrazy se zátiším. Šatní skříň je velká, stejně jako knihovnička. Nemáš stolní počítač, preferuješ malinký ultrabook. Jsi líná, protože místo toho, abys naházela včerejší oblečení do koše na prádlo, sis ho pověsila přes křeslo. Na vršku hromádky jsou krajkové kalhotky. Speciálně pro mě. Piješ hodně vody, vedle odpadkového koše stojí čtyři prázdné lahve. Máš ráda šperky. Na dvířkách toaletní skříňky jich visí pořádná sbírka.

„Neučím se, čtu si smlouvu od cestovky kvůli dovolený,“ odpovíš. „Co že ti to trvalo tak dlouho?“

Postavím se vedle postele. Zírám na tebe jako zhyponizovaný. Ještě nikdy jsem tě neviděl z takové blízkosti. Pozoruju detaily, které jsem chtěl vždycky prozkoumat. Znaménko na těle poblíž žeber, piha na lýtku, drobná jizva pod levým kolenem.

„Nebyl jsem si jistej, jestli jenom větráš, nebo jestli to má bejt pozvání.“

Posadím se na kraj postele, moje koleno se dotýká tvého. Zamrazí mě. Všimneš si toho, odložíš papíry, položíš mi dlaň na nohu a začneš po ní přejíždět nehty.

„Kdyby sis nebyl jistej, tak bys nepřišel.“

Nezůstanu ti nic dlužen a dotknu se tvého stehna. Víím, že ti jizvy na mých rukou nevadí. Bříška prstů smáčím ve tvém potu a s narůstající odvahou putuju výš a výš. Nic nenamítáš a hledíš na mě celkem lhostejně. Uvědomuješ si, že bych udělal všechno, abych tě získal. Zrak se ti stále víc a víc zakaluje. Po čele stékají další kapičky potu. I ty máš husí kůži.

„Hele, víš, že v případě nás dvou to na nějaký rande úplně není?“ zeptáš se a lehce si jazykem navlhčíš ústa.

Odhruu tvou sukýnku. Máš černé kalhotky, ze stejné sady, jako je podprsenka. Pták mi snad vylítne z kalhot.

„S tím chozením na rande se to přehání, mnohem lepší je nechat průchod svým potřebám v tajnosti.“ Pokouším se nahlas odhadnout tvé myšlenky. Chytám tě za stehna a roztáhnu ti nohy. Nekladeš odpor. „Nic lidi nespojuje tolik jako společný tajemství.“ Civím ti mezi nohy, pak na pusu a hledám jakýkoli projev nesouhlasu.

„Byla jsem si jistá, že můj potřeby pochopíš...“ Tvá dlaň se mi vkrádá pod kraťasy a mívá těsnou gumu boxerek. Hlasitě polknu. „Mezi náma nemůže být nic jinýho než touha.“ Chytíš mě za ptáka a pevně stiskneš.

Hlava se mi motá a před očima se mi zatmí. Jsem jen kousíček od exploze, už jen pár pohybů a celá hra skončí. To nemůžu dovolit.

„Ryzí touha je to nejlepší, co si dva lidi můžou nabídnout,“ vstanu a uvolním penis z objetí tvé ruky. Udělám všechno proto, abych neskončil ještě před startem.

Překvapí tě to, sraštíš čelo. Tohle jsi nečekala, ale já ti můžu nabídnout mnohem víc. Kleknu si na postel a jazykem přejeđu po tvé noze až k místu největší rozkoše. Lehce zavzdycháš, jako by sis ty nejlepší zvuky chtěla nechat až na později. Čím jsem blíž, tím je tvá vůně intenzivnější. Připravuje mě o rozum. Líbám obě stehna a pak ti rázným pohybem strhnu kalhotky. Společně s nimi stahuju i sukýnku. Na okamžik se kochám tím překrásným výjevem.

Chtěl bych na tebe hledět a zapamatovat si každý fragment kundičky, abych si ho mohl vybavit během osamocných večerů, kdy tě budu mít plnou hlavu, ale nemůžu.

Nervózně zahýbáš boky a dáváš mi tak najevo, že čekání už bylo dost. Toužíš jen po tom jediném, stejně jako já. Rychle dovnitř zasunu jazyk. Nechci tě líbat, mazlit se s tebou, nechci žádné něžnosti, na kterých stejně nezáleží. Chci slyšet tvůj křik, sát opravdovou chuť tebe, vidět, že ti to dělá dobře.

Pusu mi vyplní intimní příchut'. Slyším tvůj zrychlený dech, cítím, jak se lehce zvedáš a zas klesáš. Jazyk je už hluboko, lížu každíčkový kousek tebe. Přidávám prst a potom druhý. Chytíš mě za vlasy.

„Přidej...“ proneseš hlasem, z něhož zaznívá vzrušení. Chceš mít kontrolu a vést mě podle svých potřeb. „Jo, přesně takhle! Nepřestávej!“

Moje prsty tě vyplní, jazyk nepřestává pracovat a to vše se odehrává za doprovodu vzdechů. Saju tvou chuť. Chci ti poskytnout rozkoš, protože jenom ta tě ke mně dokáže na nějakou dobu přitáhnout.

„Ještě chvílku!“ Prohýbáš se, jako by ses mi chtěla nabodnout na hlavu. Vzhlednu ke tvému obličejí. Zčervenala jsi, oči máš zavřené a špičkou jazyka se dotýkáš prohluběnin pod nosem. „To je tak boží!“

Slyším, že už jsi skoro hotová, volnou rukou proto sevrů tvou dlaň. Naše prsty se propletou. Tiskneš mě, jako bys v tom nejdůležitějším okamžiku potřebovala oporu.

„Už jsem!“ vykřikneš nádherně, svalíš se na postel a obejměš mou hlavu svými stehny.

„Právě jsem se ocitl na tom nejúžasnějším místě na Zemi.“ Zpomalím, jemně tě hladím po kundičce a něžně ji přitom líbám.

Nejraději bych v té pozici ještě chvílku zůstal, ale ty máš jiné plány. Chytíš mě za ramena a táhneš nahoru. Pak vstáváš i ty sama. Klečíme před sebou na posteli.

„Podle mě teda cesta na to místo teprv začíná.“ Přitiskneš své rty na mé, jako bys konečně chtěla ochutnat příchut' orgasmu. „Lehni si!“ Strčíš mě zpátky na postel.

Pak si sama klekáš na podlahu. Stahuješ mi kraťasy i boxerky a prohlížíš si můj penis, jako bys hodnotila zboží ve vitríně. Nakonec uznáš, že už jsi dosáhla náležitého napětí, a políbíš ho. Setkání s tvými vlhkými ústy způsobí, že se mi z úst vydere zvuk připomínající spíš utrpení než rozkoš. Zdá se, že tě moje reakce uspokojila.

„Jsi úžasná...“ Nic víc teď říct ani nedokážu.

Vrhneš na mě laškovný pohled a jazykem přejedeš kolem penisu. Olizuješ ho a potom zavadiš jazykem o žalud, sevřeš ho rukou a začneš jí pohybovat nahoru a dolů. Přál bych si, aby tahle chvíle trvala co nejdéle, ale je mi jasné, že teď svět nezastavím.

„To je naprostá paráda!“ snažím se ti naznačit, že už brzy budu. Rozhodni se sama, jestli máš chuť na něco víc, nebo jestli naše první schůzka skončí jen těmito nestoudnými intimitami.

Podíváš se na mě, jemně se pousměješ a začneš rukou pohybovat ještě o něco rychleji. Nerozhodovala ses nijak těžce. Tvůj jazyk se pořád dotýká penisu, ale je pasivní, na rozdíl od ruky. Cítím, že vyvrcholím, už tomu prostě nedokážu zabránit. Chytám tě za ruku, chci skončit stejně jako ty, v úplném propletení našich těl. Pták se mi chvěje, napínám svaly a hned poté se ti vystříkám do pusy.

„Ne, tati! Já ti nikam do krámu pro pivo nepůjdu, jsem unavená!“ ozve se zezdola rozčilené, ale přesto půvabné křiknutí. Vzápětí už slyším, jak prásknou dveře. Mizíš a rozplýváš se ve vzduchu. Zůstanu na tvé posteli sám a udělám se do černých kalhotek, které jsem vzal z křesla. Vedle mě leží květovaná sukýnka. Okamžitě se vracím

do reálného světa. Jsi dole, vrátila ses příliš brzy. V pátek vždycky dlouho vysedáváš u kamarádky, nevím, proč jsi náhle změnila plány. Slyším tvé kroky na schodech. Jdeš nahoru! V panice si natáhnu kraťasy a tvoje kalhotky schovám do kapsy. Sukýnku odhodím na křeslo a vylezu oknem na střechu pergoly. Když už jsem venku, zaslechnu, jak se zavírají dveře pokoje. Ani nepoužiju žebřík a skáču. Dopadnout na zem ze dvou a půl metru bolí, ale to je jedno. Prchám a cestou shazuji žebřík na trávu. Nemám čas vrátit ho na místo, ale pokud ho tvůj otec najde v téhle poloze, bude si myslet, že ho zase shodila nějaká kočka od sousedů. Rychlý skok přes plot a jsem doma. Srdce mi tlučte jako šílené a celý se třesu. Stojím uprostřed zahrady, předstírám, že je všechno v pořádku a že jenom kontroluju, jak dlouhá je tráva. Předstírám to pro případ, že bys přišla k oknu.

„Jé, Piotře, ahoj!“ Objevuje se místo tebe Julita, přítelkyně mého táty. Fajn buchta. Přišla si do pergoly zakouřit. „Dopila jsem víno,“ ukáže poslední kapku ve skleničce. „Doleješ mi? Jestli máš chuť, dej si taky, tátovi nic neřeknu,“ usměje se spiklenecky.

Julita je v pohodě, i když mě občas ráda využívá.

„Jasně.“ Přistoupím k ní a třesoucíma se rukama si od ní vezmu sklenici. „Vino je přesně to, co teď potřebuju.“

Jen o vlásek jsem unikl odhalení, ale vím, že to stálo za to. Mám něco, co ti patří. Ode dneška budou mé představy reálnější.

1.

Když jsem se poprvé ponořil do intimity tvého pokoje, pochopil jsem, že ty jsi ta jediná. Ani sis nevšimla, že jsem tě navštívil, protože ses chovala stále stejně. Pořád jsi ke mně vysílala signály. Opalovala ses na zahradě, zalévala kytky v čím dál spořejších kratáskách a chodila ven vždycky právě ve chvíli, kdy jsem sekal trávu. Ale pořád ses se mnou odmítala bavit. Utála jsi každý můj pokus o navázání kontaktu. Když jsem tě periferně sledoval za plotem, předstírala jsi, že čteš knížku. Jindy, když jsi polehávala na lehátku a já ti nabídl limonádu, tak jsi zase dělala, že spíš. Jakmile jsem si udělal řidičák, okamžitě jsem ti nabídl, že tě svezu do města. Jenom jsi zavrtěla hlavou, nasadila sis sluchátka a ostentativně poslouchala hudbu. To léto jsem tvůj pokoj navštívil ještě třikrát. Zisky mých výletů jsou: podprsenka, tričko, kartáč na vlasy a dva páry kalhotek, o které se starám s náležitou úctou. Na konci léta se stala první katastrofa. Tvoje matka se rozhodla, že se rozvede. Odstěhovala ses krátce předtím, než začal nový školní rok.

Nejdřív jsem nevěděl, co si počnu. Zdálo se mi, že upadám do toho prvotního stavu, jemuž se říká deprese. Vědomí, že tě nemůžu pozorovat, nevím, kdy odcházíš a kdy se vracíš, ale především to, že už nejsi za plotem, mě sžíralo zevnitř. Ale já se přece nehroučím ani nevzdávám. Je to maximálně určitý taktický ústup. Takže jsem se rychle zase posbíral.

Ty to sice nevíš, Alicjo, ale já ti obětoval sedm let svého života. Všechno, co jsem doposud dělal – každé rozhodnutí, každou změnu, každý čin –, jsem podřídil tobě. Nebylo to snadné, ale platí přece, že nic, co má nějakou hodnotu, není snadné. A ty jsi ta nejnádhernější odměna, kterou mi život může nabídnout.

„Nemůžu se dočkat, až uvidím, jak jsi rozkvetla do krásy...“ říkám své oblíbené fotce, která visí uprostřed mého oltáře naplnění. Pořídil jsem ji, když ses naposledy opalovala na zahradě. To jsem ještě nevěděl, že se odstěhuješ.

Na snímku jsi zachycená, jak sedíš v tureckém sedu a máš na sobě krémový župan. Krátce předtím ses sprchovala. Vlasy máš mokré, rozpuštěné. Voda ti stéká po ramenech i prsou. V levé ruce držíš smartphone. Pohled máš upřený na displej. Lehce se usmíváš. Nevím, co čteš, ale dělá ti to radost. Představuju si, že jsem ti poslal svoji nahou fotku. Když ses na ni podívala, maličko tě to pobavilo, ale zároveň i trochu vzrušilo.

„Chtěla bys to vidět ve 3D?“ ptám se a v myšlenkách se přenesu k vám na zahradu.

Zvedneš oči od telefonu. Ani sis nevšimla, že jsem mezitím přeskočil plot.

„Po takové reklamě...“ laská mé uši představa tvého hlasu. „To bych určitě chtěla vidět celej film, zvlášť pokud by byl ve 3D.“

„Tak to mám radost, že tě na něj můžu pozvat.“

Dívám se na fotku v rámečku, rozeprnu kalhoty a rychle si je stáhnou ke kotníkům. Do pravé ruky vezmu tvé kalhotky. Zbytek už je fantazie...

Spěšně ti rozvážu pásek v dolní části županu a přiblížím penis ke tvým stehnům. Toužebně je rozevřeš. Chytím tě za ruce. Tvůj zrak těká, je plný radostného poklidu, jako by sis předtím zahulila. Nesměle tě políbím. Pak znovu a potom ještě jednou. S každým dalším polibkem síla tvého pohledu slábne. Snadno poznám, že jsi zklamaná. Projevil jsem svou citlivou stránku a uspal tím tvou bdělost. Stehny se mi otíráš o boky, jako bys mě chtěla přimět k akci, ale já se dál věnuju nesmělým polibkům. Znuděně sevřeš rty. Vtom ale znenadání napnu penis a jen tak naslepo ti ho tam vrazím. Chceš zasténat, ale hned nato ti vyplním ústa jazykem. Během líbání mi silně svíráš dlaně. Máme otevřené oči, pozorujeme se. Tvůj pohled znovu ožil. Tisknu své břicho k tomu tvému. Piercing v pupíku, rozehrátý od slunce, mě pálí. Je to ten typ bolesti, která umí být příjemná. Pohybují boky a zahajuju hru rovnoměrně se zrychlujícími pohyby, které nás dovedou až k vyvrcholení.

„Do hajzlu!“ zanadávám, když mě zvuk telefonu přivede zpět na zem. Stojím před fotkou a zírám na tvůj rozkrok vytištěný v tom nejvyšším rozlišení. „To jsi nemohla uvíznout na nějakém přejezdu nebo píchnout gumu?!“

Naštvaně vytáhnu telefon z kapsy džínů a zvednu ho.

„Čau Dafné,“ řeknu na uvítanou. „Už jsi tady?“

Uvědomuju si, že jsem dneska neměl chodit k oltáři naplnění, ale nemohl jsem si pomoci. Nechtěl jsem jít na schůzku s tebou natlakovaný jako dělo před bitvou, protože to pak přestávám logicky uvažovat. Bohužel mi pár minut chybělo k tomu, abych stačil vyprázdnit zásobník...

„Přijdeš mi otevřít, nebo můžu jít dál?“ zeptá se Dafné svým tenkým hlasem.

Věděl jsem, že bude chtít jít nahoru. Vždycky to zkusí. Věděl jsem, že se pro mě staví, protože tak jsme se přece domluvili. Dokonce jsem jí půjčil své auto, i když jsem se s ní mohl sejít až na místě. Čenstochová je malá, všude to mám kousek. Ale to napětí, touha... zatemnila mi mozek.

„Nemusíš, už letím.“ S úctou odložím kalhotky a natáhnu si kalhoty.

Rozhlížím se po pokoji a hledám klíče. Místnost, ve které se oddávám svým fantaziím, má trvale stažené předokenní rolety, stěny vymalované nafialovo a osvětlují ji tři malé žárovky. Napravo od vstupu se nachází oltář. Na podlahu jsem položil červený chlupatý koberec. Pod oknem stojí stůl a na něm ultrabook.

„Vážně?“ řekne Dafné zklamaně. „Chápu, že tenhle dům je dost specifický, stejně jako celej ten příběh tvý rodiny, ale pomalu tě začínám podezřívát, že sis tam zařídil nějaký šmajchlkabinet.“

Dvoupokojový byt na sídlišti Sever ve starém paneláku plném důchodců patřil dlouhé roky mé babičce. Když umřela, chtěl se táta toho bytu, který neměl téměř žádnou hodnotu, zbavit. V tu chvíli se mi v hlavě zrodil plán. Řekl jsem mu, že bych si ho rád nechal. Smál se a tvrdil, že do takového stísněného kumbálu se v životě nenastěhuju. Objasnil jsem mu, že momentálně bydlím u Dafné, ale byt se mi může hodit, kdybych se čas od času potřeboval někam zašít o samotě nebo kdybychom se pohádali a ona mě vykopla. Dodal jsem, že to bude pořád lepší, než abych se vrátil k němu domů. Od té doby, co jsem se odstěhoval, byl můj pokoj stále zamčený, protože jsem se nechtěl zbavit svých věcí, i když si táta a Julita čím dál častěji stěžovali

na nedostatek volného místa. Dal jsem jim záminku, to stačilo. A táta na mě přepsal babiččin byt.

„To je firemní tajemství,“ pronesl jsem tajemným hlasem. „Za dvě minutky jsem dole.“ Pak konečně najdu klíč, zapnu si kalhoty a vyjdu do úzké předsíně.

„A co kdybych šla nahoru, počkala přede dveřmi, ty bys mi zavázal oči a pozval mě dovnitř? Potom bys mi stáhnul sukni a... Zbytek už je na tobě.“ Dafné se jen tak nevzdává. „Máme ještě trochu času, takže by stálo za to ho nějak využít. Teoreticky bych byla v bytě, ale vlastně bych tam ani nebyla.“ Netuší, že její snaha je marná.

„Pozdě, už jsem skoro dole.“ Dveře, které skrývají má tajemství, zamknu na visací zámek a odejdu.

Okamžiky strávené s Dafné představují světlé chvílky v monotónním očekávání. Za normálních okolností bych možná souhlasil s tím, že podstoupím tak vzrušující riziko, ale dnes myslím jen na to jedno. Za půl hodiny tě konečně uvidím, Alicjo, a tentokrát své představy uskutečním.

2.

„Ahoj krasavče.“ Nasedám do svého Mitsubishi Lancer Evo X a Dafné mě zdraví stejně jako vždycky. Pořád si připadám divně, když mi říká krasavče. „Škoda, že jsem si nemohla zahrát roli slepý kočky.“ Vezme mě za tváře a políbí. Nehty vytrhne pár světlých vousů z několikadenního strniště.

„Říkám ti to potisící, babiččin byt je prostě zakázaná zóna. Chodím tam jenom já a táta, dokonce ani Julitu tam nebere. Jeho záležitosti pořád ještě nejsou vyřešený, a kdyby se něco přihodilo, mohla bys z toho mít problémy.“ Chodíme spolu už rok a celou tu dobu ji krmím touhle historkou.

Ve skutečnosti je táta čistý, svoje si odpykal a zbytek hříchů se mu s pomocí účetního podařilo smáznout. Ale o tom Dafné neví. Neví, že se s ní stýkám výhradně kvůli tobě. To ty jsi způsobila, že jsem si zaplatil sérii tréninků u Olgy Domagalské, osobní trenérky, kterou přátelé oslovují Dafné.

Dál už to šlo tak nějak samo.

„No dobrá, ale vzhledu to zakázané není, že ne?“ Palcem ukáže za sebe, kde na sedačkách leží její taška s tréninkovým oblečením. „Když se bojíš lhát tatínkovi, tak si to můžem rozdat na veřejnosti. Důchodce, co tudy půjdou na procházku, to určitě potěší. Mrknou se, vždyť nic jiného už jim stejně nezbejvá,“ prohlásí napůl žertem.

Dafné patří mezi lidi, se kterými se přezdívka ze základky táhne celý život. Bývala to krásná zrzavá dívenka s dokonalou postavou a jemnými rysy v obličejí, zkrátka holka jako obrázek. Chodila v kratoučkých sukýnkách a nosila barevné punčocháče. Na fotkách z té doby vypadá jako mladší verze stejnojmenné postavy ze *Scooby-Dooa*. A přestože se v dospělosti svému předobrazu poněkud vzdálila, přezdívka už jí zůstala, podobně jako jizva, která připomíná dětskou nehodu.

„Ale proč? Beztak jsi už na těch sedačkách nechala svůj pot,“ poznamenám nakvašeně. Nesnáším, když si nedává tašku do kufru.

Dafné je o rok starší než já. První, co mě napadne, když se na ni dívám, je sexuální nevázanost. Její vlasy připomínají lesklou rez. Každý den si je natáčí kulmou. Sahají jí až pod lopatky. Má tmavou pleť, jako by vyrůstala někde na jihu Evropy. Její černé oči působí dojmem, že flirtuje pokaždé, když se na někoho podívá. Má protáhlou, ostře řezanou tvář a plné rty. Když dostane záchvat smíchu, vypadají stejně jako při orgasmu. Je to něco mimořádného, nicméně její hlavní předností je figura. Stehna vysochaná na leg pressu, zadek vytvarovaný bezpočtem dřepů, břicho tvrdé jako beton. Jedinou její vadou na kráse tak jsou několikacentimetrové jizvy pod ňadry, připomínky toho, že si nechala zvětšit prsa. Nejčastěji nosí krátké sukně. Kamkoli přijde, vždy přitahuje mužské pohledy. Sedmdesát

procent jejich klientů jsou chlapi. Je krásná, ale dnes mi moc atraktivní nepřipadá.

„No tak co teda budem dělat?“ Pokrčí rameny. „To tu chceš vysedávat u paneláku a pozorovat důchodce?“

Její povaha odpovídá jejímu vzhledu. Nijak se nebála toho, že ji budu pokládat za holku lehčích mravů, a vyspala se se mnou už na prvním rande. Je odvážná, výbušná, ráda riskuje a ví, co chce. Má hypotéku na garsonku a dělá sama na sebe, takže většinu svého života tráví prací. To ji nutí až posedle hledat stabilitu. Stačily tři měsíce známosti, aby mi nabídla, že s ní můžu nastěhovat. Souhlasil jsem, a dokonce jí ochotně pomáhám splácet byt, i když bych si tu její garsonku mohl z fleku koupit. K Dafné jsem se nastěhoval, abych si vyzkoušel novou formu vztahu. Předtím mi byly závazky úplně cizí.

„Tak v první řadě si vyměníme místo,“ řeknu a ukážu na volant. Dafné nasadí nakvašený výraz a odepne si pás. „A až si budeš přeseďat, dej tu tašku do kufru. Mám tvůj pot rád, ale jenom když kape přímo z tebe. Víš, že...“

„Jo, jo, vím. Ty zasraný Sparco sedačky se snadno ušpiní!“ dokončí za mě s pořádnou dávkou ironie. Ví, jak se o auto starám.

Náš vztah, byť je falešný, by se dal považovat za úspěch. Hodně času trávíme odděleně, protože Dafné neustále potřebuje prachy. Vzrušujou ji endorfiny a prakticky nikdy se neunaví, takže se domů vrací nadržovaná. Získal jsem v ní postelovou testerku, na které si můžu zkusit nové nápady. Ona má svou stabilitu, ulehčenou finanční situaci a asi je do mě opravdu zamilovaná. Má taky smutnou minulost, ale o tom se s ní bavit nechci. O té své prakticky nepřemýšlím. Všechno s ní dělám jen proto, abych tě tím v tom pravém momentu okouzlit, Alicjo. My dva vytvoříme

jednotu teprve ve chvíli, kdy naše těla a mysli načerpají zkušenosti...

„Měl by ses porozhlédnout po jiné práci,“ Dafné otevře dveře, vystoupí, a aniž by se ohlížela na dvě kolemjdoucí stařenky, bezostyšně si vyhrne sukni. „Po pár hodinách práce s čísly jsi nesnesitelný.“ Ukazuje mi černá, puntikovaná tanga a chvíli mě nechá, abych si je prohlídnul. Pak sukni zase stáhne a zabouchne dveře.

„Mám čísla rád, dávaj mi převahu nad těma, co nevěděj, co si s nima počít,“ řeknu jí, jakmile se v autě posadíme na svá místa.

Před rokem jsem dokončil studium finančnictví a nechal jsem se od táty přesvědčit, abych si otevřel vlastní účetní kancelář. Prakticky to vypadá tak, že jsem si založil skoro fiktivní firmu a pětkrát týdně šest hodin denně sleduju tátova účetního nebo dělám, co mi řekne. On tomu říká učení. Na konci každého měsíce vystavím fakturu jedné z jeho firem a on mi převede peníze. Podle Dafné si počínám jako nějaké rozmazlené dítě, ale to je mi u prdele. Já totiž díky tomu postupně získávám tátovu důvěru, učím se samostatně vést účetnictví a časem budu mít přístup k jeho účtům. A pak – již vybavený patřičnými znalostmi – si začnu přivlastňovat nemalou část jeho majetku. To je hlavní cíl mé práce, ale o tom nemá Dafné ani ponětí.

„Tak se prostě jen tak projedeme.“ Nasadím si zrcadlové sluneční brýle.

„Tím se akorát plejtvá benzin.“

Aniž bych čekal na její svolení, spustím motor a vyrazím. Před naším setkáním se musím uvolnit.

3.

Poté co ses odstěhovala a já načas propadl zoufalství, jsem zvolil novou taktiku. Stal jsem se tvým stálým neviditelným společníkem až do chvíle, kdy jsi složila maturitu. Poté co se tvoji rodiče rozvedli, bydlela jsi s mámou ve vkusném bytě v Małopolské ulici. Tvůj způsob života se příliš nezměnil. Škola, kamarádky, občas sis někam vyjela. Na žádná rande jsi nechodila, protože jsi podvědomě cítila, že jsme pro sebe předurčeni. Pokud ses vídala s otcem, určitě to bylo mimo domov. Ani jednou jsem tě neviděl v naší čtvrti, kde ten starý ožrala pořád bydlí. Učila ses víc než kdy předtím, chodila jsi na nějaké doučování, zapsala ses do autoškoly. Šlo ti to docela dobře, několikrát jsem tvé auto sledoval. Po maturitě jsi odjela studovat na univerzitu do Vratislavi.

Chtěl jsem si dát přihlášku na stejnou katedru, ale v červnu znovu zabásli tátu a situace se zkomplikovala. Znovu ho obvinili z krácení daní. Po prvním procesu, kterým žilo celé město, ho soud omilostnil. Měl dobré styky na radnici, znal spoustu vlivných lidí a peníze získané díky

podvodům mu umožnily najmout si kvalitní obhájce. Jediné, o co přišel, byla anonymita. Jeho tvář se objevila v novinách i zprávách a celé město ho mělo za zloděje. Neřešil to, vždycky mi říkal, že názor je pro něj míň než chcanky, který splachuje do záchodu. Druhý proces byl jiný. Soudili ho v Katovicích, daleko od toho našeho lokálního bordelu. Dostal rok a půl nepodmíněně.

Celou tu dobu jsem musel bydlet s Julitou a spolu s účetním dohlížet na rodinný majetek. Vlivem toho jsem skončil na místní vysoké, ale díky Julitě jsem se naučil dívat se na svět novými očima. Zatímco účetní dělal všemožné kejkle, aby vypral zbytek peněz, já se trpělivě připravoval na bitvu o tvé srdce. Zároveň jsem se snažil tě sledovat. Když ses z Vratislavi vracela na Vánoce nebo prodloužené víkendy, jezdil jsem k vám a stál pod tvým oknem. Ještě jsem nebyl připravený stanout ti tvář v tvář. Proces proměn potřeboval svůj čas.

Když jsem se konečně dostal do bodu, kdy jsem mohl naplánovat náhodné setkání, jeden idiot ti namluvil, že ho miluješ. Viděl jsem vás sotva párkrát. On byl šťastný, ty omámená.

Bral jsem to jako svou chybu. Čekala jsi na mě tak dlouho, až jsi nakonec ztratila trpělivost. Než jsem ti stačil předvést své nové já, zapletla ses do vztahu a po ukončení studia jsi s tím kokotem odjela do Ameriky.

Od té doby už jsem tě nemohl sledovat. Nemít přístup k tvým profilům na sociálních sítích pro mě bylo utrpení. Určitě ses za ty roky změnila, ale já o tobě nevím nic. Vztah s Dafné představoval jedinou šanci, jak se ti přiblížit.

„Tak co, už jsi toho projezdil dost?“ přeruší Dafné tok svých myšlenek ve chvíli, kdy vjíždíme do ulice III Aleja, která je neformálním srdcem města. „Ten sraz máme za deset minut,“ připomene.

Zaparkuju přímo před barem. Jsme tady první, venku na zahrádce už na nás čeká zarezervovaný stůl. Objednáme si kávu a vodu.

„Znáš vůbec moji kamarádku? Nebydleli jste chvílku vedle sebe?“ zeptá se mě na tebe poprvé Dafné.

Před lety se kolem tebe motala ještě s jednou mladší holkou. Byla jsi s nimi sžitá. Tři spolužačky ze stejné školy. Vzpomněl jsem si na ni po tvém odjezdu do Ameriky. Dafné si na rozdíl od tebe své soukromí na facebooku ani jiných sítích nechrání. Každý její post a fotku si může prohlédnout úplně kdokoli. Pod několika fotkami na jejím instagramu se objevily tvé komentáře. Jednoznačně z nich vyplývalo, že spolu stále udržujete kontakt a nemůžete se dočkat, až se po tvém návratu z Ameriky znovu shledáte. To mi stačilo.

„Příjmení Dunaj si spojuju především s chlastem a oplzlým smíchem,“ odpovím téměř upřímně. „Ale dceru toho burana si taky pamatuju.“ Zadíívám se na oblohu, jako bych přemýšlel. „Namyšlená dámička, co si o sobě myslela kdovíco. Nikdy se mi nepovedlo prohodit s ní víc než dvě věty.“

Schválně o tobě mluvím špatně. Příkrov utkaný z nechuti snáze zakryje mé skutečné city.

„Byla to tenkrát ještě nevyzrálá pubertáčka,“ začne tě Dafné okamžitě bránit. „Lidi se mění. Koneckonců za chvílku budeš mít příležitost přesvědčit se o tom sám.“ Prstem ukáže na stříbrný nissan, který parkuje v jiné části ulice. Řidič ani spolujezdec nejsou vidět. „To bude asi jejich auto.“

Srdeční tep mi okamžitě zrychlí, dech ztěžkne a prsty se začínají chvět. Poslední zmíněný projev stresu maskuju tím, že oběma rukama svírám telefon. Už jsi tady. Chtěl bych tě sledovat, jak vystupuješ z auta, přesvědčit se, jestli jsi to byla ty, kdo řídil, jestli vůbec dovolíš, aby ve vašem vztahu ten tvůj kokot dominoval. Ale nervy je třeba uklidnit. Byly by menší, kdyby mě Dafné odtrhla od mého oltáře o pár minut později.

„Hned se vrátím.“ Vstanu, svaly na nohách se napínají proti mé vůli.

„Teď?“ Dafné neskrývá překvapení.

Nic jí neodpovím a zmizím v hloubi lokálu. Mířím k záchodům. Musím se vzpamatovat, jinak se na tebe vrhnu jako divoké zvíře. Nestrávil jsem sedm let čekáním, abych všechno pokazil hned na začátku.

4.

Stojím před umyvadlem a tvář si oplachuju ledovou vodou. Napětí se pomalu uvolňuje. Prohlížím se v zrcadle, abych znovu nabyl ztracenou sebejistotu. Vypadám skvěle. Roky tvrdých tréninků přiblížily mé sto osmdesát centimetrů vysoké tělo postavě profesionálního fotbalisty. Jediný nedostatek představují nápadné strie na loktech a ve spodní části břicha. Připomínky dávných dob a cesty, kterou jsem ušel. A pak ještě jizvy na dlaních. Já je nesnáším, ale Dafné si myslí, že jsou sexy. Obličej, kdysi kulatý a baculatý, mám nyní oválný a ostře řezaný. Když jsem se zbavil tuku, začal jsem si všímat dolíčků, které se objevují pokaždé, když se usměju. Protože se nerad holím, pěstuju si na tvářích několikadenní strniště. Vlasy karamelové barvy mám dlouhé asi tak do půlky uší a ofina mi ležérně spadá do čela. Můj účes vyčnívá z davu všudypřítomných pompadourů, vyholených stran a punkových stříhů. Dafné tvrdí, že to první, co ji na mně zaujalo, byly oči. Jantarová barva duhovek přecházející do měděné téměř splývá s barvou vlasů. Julieta tvrdí, že připomínají oči hada číhajícího na svou kořist.

„Tak co, budeš tady trčet ještě dlouho?“ hrubý mužský hlas mě odtrhne od zrcadla. Nějaký chlápek menší postavy vylezl z kabinky a chce si umýt ruce. „Jestli tu na sebe budeš takhle civět, tak ji to rande unudí k smrti a ty dneska nezasuneš,“ dodá a zachechtá se.

Nejradši bych mu jednou ranou zlomil čelist za to, že o tobě mluví takhle primitivně, ale místo toho sáhnu pro ubrousek a utírám si tvář.

„Ještě chvilku,“ odpovím mu rádoby klidně, ucouvnu o dva kroky a málem se s tím chlápkem srazím. Představa, že se jeho drobná postava střetne s mou mohutnou svalovinou, ho přiměje ustoupit.

Zvednu ruce, abych se ujistil, že na černém tričku se zastřeným logem supermana nemám žádné fleky od potu. Sehnu se a zkontroluju, že až si sednu, nesesunou se mi džíny a tvým očím se neukáže žádná nepříjemná podívaná.

„To se dneska plánuješ zasnoubit?“ Chlápek je čím dál netrpělivější. Ale i tak pokorně čeká, až skončím.

„Při zásnubách máš ženskou přesvědčit, že je výjimečná. Jenom úplnej blbec by to dělal v takovýhle putyce,“ odpovím mu, naposled se podívám do zrcadla, zhluboka se nadechnu a opustím toalety.

V podniku panuje strašlivý hluk. Všechny stolky jsou obsazené, u baru se stojí fronta na pivo, dortík nebo kávu. Prodírá se zástupem lidí a nakonec se mi podaří dostat se ven na zahrádku. Okamžitě si tě všimnu.

Sedla sis na moje místo, vedle Dafné, úplně jako bys instinktivně vycítila mé teplo na židli. Mě ještě nevidíš, díváš se na kamarádku. Usmíváš se. Tvůj úsměv je stále sladký a svůdný. Rysy tvé tváře se zostřily. Teď už tolik nepřipomínáš nabručenou holčičku, ale mnohem víc

vyzrálou ženu. Vlasy máš stažené do svého obvyklého drdolu, malý pramínek se uvolnil a padá ti na tvář. Mám strašlivou chuť olíznout ti ucho a potom krk.

Tvé oči vyzařují sebevědomí, na pravém zápěstí nosíš zlatý náramek, na levém zelený řemínek. Nehodí se k tobě. Na krku ti visí náhrdelník z růžového zlata. Prstýnek, asi zásnubní, mě strašlivě dráždí. Obzvláště ten světle modrý kámen.

I když je venku dusno, tričko ti zakrývá i břicho a schovává prsa. Dřív by ses svými přednostmi chlubila, ukazovala bys pupík i tetování. Oblékla by sis džínové kratásky, abys na sobě cítila mužské pohledy překypující touhou, ale dnes jsi dala přednost zelené sukni nad kolena. Mate smysly, stejně jako tmavě šedé conversky. Tvou vizáž utváří směsice stylů, vypadáš líp, než jak jsem si tě představoval.

Naproti tobě sedí kokot. Vypadá jako průměrný pitomec a trapák z masy těch, co si o sobě myslí, jak jsou skvělí. Vlasy ulíznuté doprava, hustý plnovous. Svalnaté pracky a lehce odstávající břicho. Světlemodré polotriko, kratásky v rybářském stylu a obří hodinky se spoustou funkcí. Už teď ho nenávidím.

„Piotře, konečně seš tady!“ Dafné je první, kdo si mě všimne. Postavím se vedle její židle, hned vedle tebe. „Tohle je můj přítel.“

Hrdě mě poplácá po rameni, jako by se chlubila zastřeným divočákem nebo ulovenou rybou. „Pamatuješ si na něj? Bydleli jste kdysi vedle sebe.“

Zvedneš se ze židle. Konečně si můžu důkladně prohlédnout tvoji postavu. Máš plnější figuru, tvoje tvary se zaoblily. Když pomyslím na tajemství, které skrýváš pod sukýnkou, postaví se mi. Říkám si, jakou barvu asi má

tvoje prádélko, jestli nosíš tanga nebo kalhotky? Kdysi jsi nosila jenom tanga...

„Piotr? Ty seš ten Piotr Lange?“ obrátíš se na mě svým okouzlujícím hlasem. „No jasně, můj bejvalej soused!“ Sladce se usměješ a já si představuju svého ptáka, jak se ti otírá o tváře cestou mezi tvé rty.

„Tak to ses teda hodně změnil!“ Překvapenýma očima si spěšně prohlížíš celé mé tělo. „Vůbec bych tě nepoznala!“ Nechápatě zavrtíš hlavou. Tvůj pohled se na okamžik zastaví u poklopce. Že by sis všimla mého vzrušení?

„To mi už mockrát řekla většina těch, se kterýma jsem se tenkrát znal,“ polknu a zmůžu se na vážný tón. „Jak je vidět, podobnej názor mají i lidi, co se mi tenkrát vyhýbali.“ V této fázi musíš uvěřit tomu, že tě nemám nijak zvlášť v oblibě.

„To bylo dávno...“ Červenáš se a uhýbáš očima. Jsi v rozpacích. „Teď už jsme dospělí, že jo?“

Když jsi mě viděla naposledy, vypadal jsem úplně jinak. Vážil jsem sto pět kilo. Byl jsem zavalitý a věčně zpocený tlustoch, co o svůj vzhled vůbec nedbal. Myslel jsem si, že to nemá význam, když jsou ve hře city. Vůbec jsem netušil, jak moc se pletu. Mé vzezření pokazilo první dojem. Proto jsi mě neustále ignorovala. Nešlo o kšefty mého táty. Ve tvých představách vypadal muž snů úplně jinak. Já jsem ti nestál ani za to, abys otevřela pusku a vypustila z ní trochu oxidu uhličitého. Provokovala jsi, protože tě to bavilo. Ve společnosti nadřazeného tlustocha sis připadala nadřazeně a já se naivně domníval, že mi něco naznačuješ. Teprve Julita mi ukázala, kde všude jsem dělal chybu, a přiměla mě učinit radikální kroky.

„Zato ty ses vůbec nezměnila. Pořád vypadáš jako ta susedovic holka,“ prohodím s předstíranou nonšalancí.